

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oraă 6 cr., a treia-oraă 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În București

primește abonamente Ioan Bianu, profesor, București, Calea Victoriei nr. 135.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Abonament lunar

pentru Iunie st. v.

— cu prețurile din capul foi —
invită

Administrațiunea ziarului „TRIBUNA“.

O nouă faptă a lui Iuda.

Dintre cei șase episcopi români, care, în virtutea poziției lor, aveau datoria să apere biserica și școala română contra politicii de maghiarizare, îmbrăcată de astă-dată în haina proiectului de lege pentru regularea salariilor învățătoresți, numai doi au intrat fără incunajur și cu vizirul deschis în luptă. Preasfinția Sa episcopul Aradului, părintele Ioan Meșianu și Preasfinția Sa episcopul Caransebeșului, Nicolau Popea, prin discursurile lor ținute în casa magnaților, publicate deja de noi, au protestat și ca Români și ca preoți în contra noii măsuri de asigurare. Ambii și-au dat silința a formula protestul lor în conformitate cu simțămintele și vederile poporului român. Preasfinția Sa episcopul Lugojului, Dr. Mihăli și Preasfinția Sa episcopul Orăștiei, părintele Ioan Pavel au excelat de astă-dată prin absența lor nescusată și nescusabilă, ear' părintele Szabó, episcopul Gherlei, deși a fost de față la ședință, n'a manifestat nici un fel de părere. Preasfinția Sa se consideră, precum se știe, de un simplu funcționar pus la discrețiunea ministrului maghiar. Se vede, că acest ministru nu i-a dat nici un fel de poruncă.

În mod necualificabil s'a purtat și de astă-dată metropolitul Miron.

În nr. nostru de Joia trecut am reproduș după foile maghiare un singur pasagiș din discursul metropolitului Miron și am așteptat cu așteptarea lui până la publicarea unui text autentic. Aceasta a urmat și nu numai că se confirmă rostirea acelor cuvinte prin metropolitul dela Sibiu, ci textul autentic e și mai în peșus decât cel reproduș de noi.

Impresia ce a produs acum e anul în inima tuturor Românilor articolul trădător, publicat în organul de presă al metropolitului Miron, nu este ștearsă; și astăzi încă se simte indignarea și amărăciunea. Același metropolit aleargă acum, în ziua sf. Rusali la Budapesta, pentru-ca să apere biserica și școala? Nu! Metropolitul Miron a dovedit prin

faptele sale, într'un șir lung de ani, că n'are nici inimă nici pricepere, nici pentru biserică nici pentru școală. Marele lui predecesor metropolitul Andreiu, i-a lăsat fundațiuni mari și frumoase pentru a ajutama din ele bisericile și școalele sărace prigonite atât de amar de diferiți dușmani în timpuri îndelungate. Și în loc ca să caute ca aceste ajutoare să ajungă cu o oară mai curând în mâna celor peste măsură lipsiți, metropolitul Miron s'a pus în cale și a oprit într'un mod ne mai pomenit distribuirea ajutoarelor. Comune bisericesti, preoți, dascăli, protopopi, sinoade și mici și mari, cu toții au trebuit să intervină cu rugări și chiar amenințări, ca metropolitul să nu le steie împotriva la realizarea intențiilor marelui seu predecesor. Multe biserică s'au surpat și multe școale românești s'au închis, ear' banii destinați pentru ajutorarea lor din fundația Șaguna zăceau cu anii în ladă, închisă cu cinci zăvoare de metropolitul actual, fără milă și frică de Dumnezeu.

Poate un asemenea om se ostenească pentru binele bisericii și școlii române?

Metropolitul Miron nici n'a alergat în ziua de Rusali la Budapesta ca să apere biserica și școala română, pe care mai mult ca ori-și-cine el le primește, ci — precum dovedesc faptele — se deie în mâna dușmanilor noștri o nouă armă, pe care se o împlante în inima Românilor. Metropolitul dela Sibiu și-a lăsat fără mulți scrupuli în ziua de Rusali biserica, pe care și așa nu o cercetează, pentru a spune în fața magnaților unguri, că prin articoli „vehemenți” ai presei române se exprimă numai nemulțumirea unei părți neînsemnate a poporului! Dar, în numele lui Dumnezeu, unde e partea „însemnată” și „mulțumită” a poporului și cum se manifestă ea? Până aci frasa seacă despre „mulțumirea poporului bun și pașnic” și despre „vre-o câțiva agitatori”, eram dedați să o auzim numai din gura ministrilor maghiari. Cum ajunge ea acum în graiul unui episcop, ce are pretenția de a fi al Românilor?!

Metropolitul Miron a avut mai departe îndrăzneala a spune fără-ca să roșească, că tot ceea parte neînsemnată a poporului, sub care nu poate înțelege la noi pe alteineva decât pe partidul național român „arangiăză demonstrațiuni politice!” Cum? Cele cinci conferențe naționale dela 1881, adunările populare contra introducerii limbii maghiare în școalele românești primare și secundare, cele 32 meetinguri contra

kisdédv-urilor, așternerea Memorandului la Împăratul, cele aproape 50 adunări populare ținute în decursul acestui an, toate acestea nu sînt decât „demonstrațiuni politice”?! Se poate ca un arhieru român să lovească în față atât de cutezător simțămintele poporului?

Metropolitul Miron, ca și cap al bisericii române răsăritene, prigonite zilnic de politica de maghiarizare, are obrazul a spune tot în fața magnaților unguri, că acești „articoli vehemenți” și aceste „demonstrațiuni politice” se fac la adăpostul „instituțiilor liberale” ale statului — un pasagiș ce se cuprinde în textul autentic al vorbirii metropolitului și suprimat de foile maghiare. „Instituțiuni liberale”?! Care sînt acestea? Doar e liberală legea de presă excepțională din timpurile absolutismului austriac? Este liberală legea de naționalități, care și așa precum e, se calcă zilnic? Este liberal întreg sistemul de guvernare cu devisa lui Kossuth Géza în frunte?

Dar metropolitul Miron nu se mulțumește numai cu atât. El merge și mai departe. Pentru acei „articoli vehemenți” și pentru acele „demonstrațiuni politice” — zice părintele Miron în discursul seu — nu trebuie să sufere biserica, ci cel „rău”, dacă e „periculos” se poate „sana prin alte mijloace”.

Metropolitul nu spune care ar fi acele „alte” mijloace. Nici după-ace am interpretat noi acel „alte mijloace” n'a aflat nici un cuvânt a se explica mai de aproape. Este deci evident că metropolitul Miron a avut anume misiunea a da din parte românească un testimoniu de justificare pentru procederea guvernului contra naționalităților nemaghiare și în special contra Românilor.

Și când extradă metropolitul Românilor răsăriteni acest testimoniu de justificare? Tocmai în ziua când guvernul a mobilizat pe toți procurorii și pe toți juzii de instrucție din țeară în contra acelor douăzeci-și-cinci de bărbați, care, plini de zel și de abnegațiune, au dovedit, că cu curagiș de bărbat sînt gata a jertfi nu numai avutul și libertatea lor personală, ci chiar viața pentru redobândirea drepturilor firești ale poporului român atât de mult prigonit și asuprit!

Mărturisim că simțim slăbiciunea peniei noastre pentru a infera după-cuviință acest rol miserabil, ce a fost condamnat să joace un arhieru român. Ne adresăm cătră întreg neamul românesc, cătră cărturari și necărturari, că-

tră tineri și bătrâni și fi întrebăm: Mai există în istoria dezvoltării noastre culturale părechia acestui fapt?

Dovezi că metropolitul Miron a avut anume misiunea a extrada acest testimoniu sînt și o mulțime de împrejurări mai de a doua mână, care au însoțit acele declarațiuni.

Era necesitate ca acela care face declarațiunile acestea să aibă o „aureolă națională”. Prin urmare metropolitul Miron trebuia să-și deie aerul ca și-când ar fi în contra proiectului, trebuia să folosească unele frase „naționale”, pe care să le arunce în ochii conaționalilor sei și altora, ceea-ce însă nu l'a împedecat a mulțumi ministrului Csáky, când acesta a declarat că nu poate număra pe episcopi între „dușmanii” statului și a-și arăta deplina sa liniștire față cu tendențele Ș. 10, după explicațiunile ministrului. Și pentru-ca această „aureolă națională” se câștigă în intensivitate, s'a scornit din chiar senin la Budapesta știrea, care s'a răspândit prin ziare, că Români din Sibiu se pregătesc cu mari ovațiuni pentru metropolitul Miron, „serenade”, „conduc de torțe”, ba nici chiar „asistență militară” n'a lipsit din această știre scornită, pentru a preveni eventualele turburări!

Ce scop avea această știre falsă, după cât se știe că nici oamenii care sînt avisați la masa metropolitului nu s'au gândit la asemenea ovațiuni, necum alții? Avea fără îndoială scopul a produce impresia că acela care a vorbit astfel în casa magnaților este stimat și iubit de Români și li-a vorbit din inimă.

Ce este „contrar statului”? Ocupându-se cu situația din Ungaria, creată prin votarea proiectului de lege despre salarizarea învățătorilor, „Deutsches Volksblatt” din Viena constată într'un prim-articol dela 3 n. l. c., că statul ungureș nu contribuie cu nimic la susținerea celor peste 2000 de școale românești, și cu toate acestea le asuprește cu toate mijloacele, între care cel mai viclean este dispoziția din proiectul amintit privitoare la „curențele contrare statului” ce s'ar ivi în școalele confesionale. „Și ce nu este în Ungaria „contrar statului”? întrebă foaia vieneză. „Contrară statului” este ori-ce mișcare națională a Germanilor, Românilor etc. „Contrar statului” este, când aceste națiuni cu tot prețul voesc se renunțe la onorul de a fi contopite în mestecătura jidano-maghiară de popor. „Contrare statului” sînt toate cărțile didactice tipărite în limba română sau germană. „Contrar statului este pe scurt tot

ce manifestă tendența de a și conserva individualitatea națională în ciuda maghiarimii. Ear' legea din cestiune ia poziție contra acestui fel de „tendence contrare statului”, cu scopul de a asupri sistematicește instituttele naționale de cultură ale nemaghiarilor și a le duce la pierire”!

Darea în judecată

MEMORANDULUI.

Pentru astăzi ear' au fost citați înaintea judelei de instrucție de aici Gădri Sándor domni membri ai comitetului nostru național Nicolae Cristea și D. Comșa. Părintele Cristea a înștiințat, că nu se poate prezenta până după amiază, având ședință la consistor. Dl Comșa a fost ascultat și a depus românește următoarele: D-sa a fost mai întâiu întebat, că ce s'a făcut în ședința dela 25—26 Martie 1892 a comitetului. A răspuns, că atunci s'a stabilit textul Memorandului în chipul acela, că s'au combinat mai multe proiecte existente de mai înainte din care s'au eliminat pasage și s'au făcut adausuri potrivite. Pe scurt s'a stabilit definitiv textul Memorandului. La întrebarea, că hotărîtu-s'a atunci tipărirea și răspândirea Memorandului, dl Comșa a răspuns, că și aceasta s'a hotărît. Și de astă-dată dl Comșa a refuzat a iscăli protocolul redactat ungurește.

Cultura pe banca acusaților.

Sub acest titlu publică „Agramer Tagblatt” dela 31 Maiu următorul prim-articol, pe care cetitorii sigur îl vor găsi scris din inima lor:

Acea reuniune ardelenască, care se silește a ascunde lefteria scârboasă a vânătoarei de suflete în mod sacrileg sub steagul culturii, a mai ținut o adunare anuală (Adunarea generală dela Dej a „Kultur-egylet-ului”. Red. „Tribunei”), și este foarte interesant a ne opri nițel la discursurile care s'au schimbat cu acest prilegiu. Căci face aproape impresia, ca-și-când am asista la o petraectare finală asupra unui cas criminal, care se desfășură după toate regulile praxei judecătorești. Pe banca acusaților șede cultura maghiară, acuator public este conștiința publică, ear' în apărare se împart domni conte G. Bethlen, conte A. Apponyi și I. Horváth. Dar' nu s'ar pute tocmăi zice, că apărarea e susținută cu deosebit succes, căci nu numai că domni advocați își contrazice, dar' în definitiv ei invoacă numai momente atenuante. Unul ca altul elocuții

FOIȚA „TRIBUNEI“.

Un vis.

De

Volumina Belle.

(Urmare și fine.)

Un june și o fată se întâlniră într-o zi la isvor. Se priviau tăcuți timp lung și apoi el fi prinse deodată lin mâna și-i zise simplu și curat:

— Tu ești, pe care o tot caut, fata inimii mele! O să-mi devii soție!

— „Așa e!” — zise ea serioasă. — Și eu te-am recunoscut deloc, chip măreț din visurile mele.

Atunci el a rupt a creangă din viaa sălbatică deasupra lor și cu aceasta a încununat-o și fidațat-o de mireasă zicând: „Eu sînt foarte sărac, n'am să-ți dau alt semn de iubire și credință”, și părea cam trist la această destăinuire.

— Las' — zise ea — „nici eu n'am nimic, deși trăim în oare-și-care lux, sau poate chiar pentru aceasta”.

Bărbatul tăcea și un moment fi trecu prin minte, că oare drept și rațional este a lega de sine o ființă iubită, când el n'are bună-oraă nici casă nici masă; fiindcă însă rațiunea și amorul nu prea încap laolaltă, ce era mai natural decât că un tinăr, sedus de aparența răpitoare a dulcui visate, se lase toate cele reale în bunăvoința lui Dumnezeu,

mângăindu-se cu speranța muncirii dimpreună și a rezultatului favorabil a acestei munciri.

Ea nu se gândia deloc la acestea; tot se sêmăna cu calul, era odios pentru dînsa. Apoi, când îl vedea așa înaintea ei, frumos și plastic, cu o coroană de raze de soare pe părul negru și cu ochii lui admirabili de mari și melancolici, nu s'ar fi lăsat de el, nici în în cea mai amară sărăcie.

Cununia se celebră în frumoasa biserică dela poala dealurilor. Când încântatul bărbat își duse femeia în micul seu cuib, ea nu observa deocamdată, că este acesta de modest. O singură odaie văruiată, cu sol de pământ și cu niște geamuri ca și pumnul; mobilierul nu se poate mai simplu. Și totuși odinioară ea visase despre o casă mare, spațioasă, rochii scumpe, cai, trăsuri și serviciu domnesc. Visul trecu, dând loc la un alt vis de viață cu bărbatul adorat, de fericirea nemărginită a unui amor reciproc. Dar' visuri sînt visuri!

La o săptămână ea observă, că odaia este nesuferit de întunecoasă, apoi, Doamne! păreții acestia goli și aerul neplăcut, ocașionat prin evaporarea solului murit! Nu zise însă nimic cătră bărbat. La o a doua săptămână bărbatul fi comunică foarte măhnit, că plata scoasă pe toată luna dela s'a gătat.

— Imposibil! Și noi trăim mai rău ca cerșitorii! El fu atins chiar la inimă, dar' tăcu și nu-i spuse, că de când este însurat nu fumează, nu bea un pocal de vin, pe când ea are bani pentru zaharicale, prăjituri și

alte nimicuri, nu, nu voia să o supere pentru o lume! La șese săptămâni fi veni urtful și dorul după societate, însă toaletele aduse încă de acasă nu mai erau moderne, bărbatul era desperat și neputend a-i cauza durere, se băga în datorii... și așa mai departe. El era ca și nebun.

Neconținut își frământa creerii cu ameliorarea sorții sale, însă zadarnic. Venit puțin, femeie cu pretențiuni peste starea lor materială și un amor dus până la slăbiciune față cu ea — unde va duce aceasta? De ar fi fost barem economă mai bună, mai precaută, diligentă! Da, atunci nu era nici un rău. Însă așa! La an născu primul băiat, apoi al doilea — datoriile creșteau. Când el făcu câteva alusiuni pline de cruțare, referitor la gospodăria neglijată de ea, femeia erupse într'un plâns vehement, acuzându-l, că a luat-o să-și fie slujnică.

Într-o zi frumoasă răsună toba la ușe și ultima perină fu dusă din casă. Se poate închipui ce viață va fi existat între soți deja înaintea acestei scene prea triste: certe și împături reciproce, năcăz și durere. Acum se rupse ultima legătură între ei și idila frumoasă dela „Isvorul Moșului” se sfîrși cu aceea, că el merse în dreapta și ea în stînga.

Pe unul din copilași îl luă bunul Dumnezeu sub grija și pe celalalt îl adoptă o familie generoasă.

Anii treceau, când odată ea deveni pe neașteptate foarte bogată, prin erezire dela

o rudă; atunci un dor arzător fi copleși inima... dorul după el, pe care îl iubise odinioară și de care fu despărțită prin fatalitatea de a nu fi fost născută împrejurărilor de atunci. Merse la el cu bucurie și speranțe dulci, era însă prea târziu. El o iubise cu mult mai mult decât se poată rămâne în stare normală după despărțirea lor și acum ajunse de a fi atât de decăzută, de nu mai putea fi salvat. Înzadar plîngea ea și îl conjura să accepte sprijinul ei, prin care se va ridica și curăț, ajungend se stee earăși pe treapta moralului de odinioară: el nu ceda. Atât simț bun și onestitate fi mai rămase, de a prevedea, că nu mai poate să se reîntoarcă. Mai era și o altă femeie în joc... o Delilă păcătoasă... Aici tot era perdut.

Amorul oamenilor, cât este el de complicat și încetățat de o mulțime de împrejurări! Tu nu zici nimic, ești însă de tot trist, vîd că ai înțeles povestea mea... Nu ți-am făcut numai un fel de împrejurări nefaste cunoscut, însă mai sînt și altele și mai triste... știi ce am zis de fluturi, nori și vînturi care nu se închină tot la același idol?! Vei zice, că nu te iubesc îndestul, fiindcă mi-e frică de lupta pentru viață și amor. Nu pot să mă lupt, așa este, cu imposibilul. Nu te iubesc? O, Doamne! bine de mine, de ar fi așa! Însă ângerii care ascultă la rugăciunile mele pot să spună cât mă doare, că te iubesc atât și totuși am să te perd...

— Eleno! și eu mă trezii, cu fața scăldată în lacrimi. O mână frumoasă bărbatească îmi netezia părul și doi ochi iubitori priviau în ochii mei, încă tot confusi de somn și plîns — era Emil!

— Trebuie, că ai visat ceva rău; te neliști ai mult prin somn și când în urmă erupseși în plîns, aflai de bine a te trezi.

— Ah da! — zise-i — Eată că adurmii în jilț și vai, ce rău am visat! — Dară demult ești aici?

— Cam de mult, n'am voit însă să te conturb. Ce vis a putut să te agite într-atăta? Aid, copila mea, povestește-mi-l!...

— Minunat! rîse el la finea istorisirii mele și când vîd, că tristețea încă tot n'a dispărut din fața mea, mă cuprinsă delicat în brațe și sărutându-mă c'o tandreață, aș putea zice de mamă, îmi repeta mereu: „Fii veselă, scump puile! Apropo!” — exclamă deodată c'o privire șagălnică la mine, „am luat moșia din Ch. în arîndă, contractul este deja încheiat și toate treburile-mi arangiate. Nu-i așa?”, — șopti el în ton lîngușor — „în trei săptămâni facem ospet?” Ce zici, mititico?”

Ce bine că visurile sînt numai visuri!...

Chereluș, Maiu 1893.

oratori stau sub impresia vădită, că acuzatului nu i pot ajuta înaintea forului nepreocupat al Europei. Ceea-ce în cazul de față este obiectul acuzei, nu are păreche în lungul șir al abnormităților civilizației moderne, și astfel, după-cum domnii apărători bine înțeleg, nu rămâne decât a apela la blândețea judecătorilor.

Oare în așteptare legitimă? Noi ne îndoiim. Căci o cauză, pe care nici un Albert Apponyi nu o poate apăra mai bine, decum a făcut-o în realitate, și cu interpretarea cea mai indulgentă se poate numai reprobă. Am arătat deja ieri contradicțiile care se manifestă în aceea, că contele Apponyi a recunoscut că *Kultur-egylet*-ul ardeleanesc a făcut lucruri grandioase cu mijloace relativ puține, dar cu toate acestea crede a pute respinge imputarea, că s'ar urmări tendințe desnaționalizatoare, incompatibile cu spiritul libertății popoarelor. Bine, dar' atunci care sînt grandioasele rezultate obținute? Când toată lumea recunoaște în Ungaria în deplină sinceritate, că așa numitele *Kultur-egylet*-uri au de singur scop cîntopirea naționalităților nemaghiare, când aceasta a mărturisit-o chiar, un secretar de stat în activitate, când se scriu fără genă premii pentru învătători care produc cele mai mari succese în învățarea limbii statului în ținuturi locuite de nemaghiari, ce mai este aici de ascuns, ce imputări voește contele Apponyi să combată? A prevăzut și eminentul conducător de partid că i-se vor pune asemenea întrebări, și de aceea invoacă în strimtorarea lui idea liberală, ca să pună mantaua înfrumusețării peste nulele acte de violență ale sale și ale soților sei. A invoca libertatea ca mărturie a apăsării estela totcasul — veritabil ungurește. Astfel de cinism sigur n'a văzut lumea demult.

Tendențele noastre — zice contele — nu stau în contradicție cu ideile obștești ale omenirii, din contră consună cu marile idei care dau nașionilor nemurire. Auzitu-să cândva un neadever rost cu mai mare tudenț! Nu credem. Și ne credem cu desăvîrșire îndreptățiți a presupune că contele Apponyi n'a vorbit nici un neadever numai în focul zelului patriotic. Nemurirea, da! Însă aceea care vine după moarte! Acea nemurire, care și-o câștigă bieții orfani slovaci, deportați în Câmpia-Ungariei, pentru a face din ei ianiceri moderni, sau cum zice presa noastră „Maghiari cinstiți“. Și contele Apponyi mai are obrazul să se prezente pe sine și pe semenii sei întru vînătoarea de suflete ca pe niște sentințele ale civilizației apusene și să se avente la neauzita ipocrisie, că Maghiarul apără cu libertatea sa și libertatea naționalităților! Dar' ce înțelege contele Apponyi sub libertate și civilizație apuseană? Ce înțelege sub aceste noțiuni mai ales atunci, când în același timp declară că voește să întărească și cea mai nefinsemnată naționalitate în condițiile ei de existență? S'au doar însemnează a servi idea libertății, când li-se octroaează popoarelor o limbă străină se întărește condițiile de existență a nașionilor, se promovează interesele civilizației, când se încheie școale, se confiscă fonduri culturale și se stigmatizează de agitație politică, de răsvrătire contra suveranității statului, de înaltă trădare ori-ce mișcare literară independentă? Se poate servi în același timp și libertății și asupririi? Se poate cu drept invoca civilizația, când i-se detrage aceasta unica basă priincioasă — limba poporului?

Dar' toate aceste întrebări și multe altele de același fel și-le pun și amicii noștri maghiari, dar' și-le pun pentru a trece peste ele la ordinea zilei. Și noi sîntem în clar, că pentru-ce. Socoteala pur și simplu stă așa, că maghiarimea a ajuns să înțeleagă, că nu se mai poate sustine ca națiune din propriile mijloace spirituale și morale, ci vrînd-nevrînd trebuie să reclame succurs din șirurile celorlalte popoare din țeară. Aceasta recunoaștem, este o tristă stare de lucruri pentru sentimentele patriotice, căci nu cu inima veselă se uită omul în mormântul seu deschis, când din toate părțile îl ademenește viețea cu toate desfătărilor ei. Dar' a cui e vina, că așa este? Putem ajuta amicilor noștri maghiari să plîngă, dar' să ne îngropăm noi, ca să trăească ei, aceasta ar trece peste morala creștinească. Ear' ceea-ce trece, nu facem, absolut nu facem. Căci și în secolii trecuți am făcut în această privință mai mult decât putem răspunde înaintea conștiinței, și însuși „Pester Lloyd“ a constatat zilele aceste că cel mai mare rege al vostru, cel mai mare erou și cel mai mare poet a fost de sînge slav și român. Aceasta, așa credem e destul de omeneie, ear' în viitor vom cerea să producem poezi și eroi pe socoteala noastră proprie. Și în această încercare nu ne veți opri cu *kultur-egylet*-urile voastre, ori-că de mari succese vor avea aceste. Căci nimica nu poate opri spiritul deșteptat al poporului, ear'

noi ne-am deșteptat. Ne-am deșteptat din Carpați până la Adria, și cum vă înconjurăm în aceasta cunună, în noi toți este viuă conștiința, că avem drept ca și voi să fim liberi în pămîntul moștenit, și că numai tirănia întunecată poate cuteza, cum s'a întemplat zilele aceste în Dej, să vorbească despre un singur popor, care ar fi chemat aicia să susțină statul.

Delegațiunea ungară.

Sediința dela 2 Iunie.

Spre întregirea telegramelor noastre din nrul dela 4 Iunie, despre sediința comisiei militare a delegațiunii ungare, aducem următoarele amănunte după dările de seamă publicate în foile din Viena.

Venind în desbatere înființarea unei a treia academii militare și anume în Ungaria, ministrul comun de războiu, bar. Bauer se pronunță cam astfel:

Academia în cestiune ar avea bine înțeles caracterul unei academii comune, căci eu aș pute admite în mod absolut numai una ca asta. Dar' pentru trebuințele de față ale armatei, academia dela Wiener Neustadt corespunde pe deplin. Înființarea unei noue academii ar pricinui niște cheltuieli enorme, și anume după socotelile prealabile 5,400,000 florini în total, ear' ca prima rată îndată 1,700,000 florini. Deoarece însă armata are trebuințe mai urgente, rezultatul desbatelor în conferențe ministeriale comune a fost că ținînd cont de menagarea finanțelor să fie respinsă propunerea. Fără parale însă nu se poate înființa nimica, de aceea trebuie să avem încă răbdare, până se va ivi adevărată trebuință. Pe lângă aceasta crearea unei noue academii ar recere neapărat și sporirea școalelor militare reale.

La interpellarea lui Horánszky ministrul răspunde că conferența ministerială în care s'a luat această hotărîre a fost comună, prin urmare au luat parte la ea și miniștrii ungari. Acest post — o repet încă odată — a fost șters, deoarece trebuiau împlinite exigențele mai însemnate, care privesc de-a dreptul promptitudinea armatei în acțiunea ei viitoare, ear' eu mă călăuzesc, firește, în toate măsurile de luat în timp de pace numai de pregătirea îndestulitoare pentru războiu.

Pulszky, ca referent, recomandă ca rezoluția delegațiunii ungare privitor la înființarea unei noue academii să rămână neschimbată și să se dea declarație, că îndată ce situația financiară o va permite și noi elevi nu vor găsi loc în academia dela Wiener Neustadt să se întemeieze o a treia academie militară, anume în Ungaria.

Alex. Hegedüs spune între altele că planurile pentru noua academie stau gata de șese ani de zile, dar' nu sînt luate în de- tail. După părerea lui ar trebui luată rezoluție, în care să se exprime în mod neîndoelnic și fără înconjur trebuința de a înființa o a treia academie militară în Ungaria.

Ugron Gábor zice că rezoluția cu pricină de zece ani stă fără să țină cont de ea, ceea ce e ridicol pentru delegațiunii și în- treabă pe ministrul-president Weckerle dacă postul privitor la academie s'a șters din buget cu consimțirea miniștrilor ungari.

Horánszky Nándor crede că cauza pentru care ministrul de războiu nu voește înființarea academiei a treia trebuie să fie cu mult mai profundă și alta decât motivul economic. Cestiunea trebuie privită în primul rînd din punctul de vedere politic; se vede silit a avertisa de consecuențele ce ar trage după sine respingerea propunerii.

Bolgár Ferencz afirmă că postul respectiv a fost șters din buget cu consimțirea guvernului ungar, de altfel trebuie să accentueze înadins că el înțelege înființarea unei a treia academii militare numai astfel, dacă limba de propunere va fi cea maghiară.

Weckerle, descriind în colorii prielnice rezultatele dobîndite în școalele militare de față și înmăbrățirea camerei militare de către ofi- cieri în rezervă, spune că în astfel de împrejurii înființarea unei academii a treia a trebuit să fie amînată. Delegațiunea nu vrea să lase a cadă baltă proiectul, dar' amîna pentru timpuri mai prielnice; ea nu vrea să fie majorată în sens negativ de către delegațiunea austriacă.

Ministrul Bauer desvîltînd încă odată amănunțit cestiunea și situația școalelor militare, zice că institutelor militare de educațiune fac parte din armata comună și formează neapărat o afacere comună ambelor jumătăți ale monarhiei.

„Ceea-ce în sfîrșit privește înființarea unei academii cu limba de propunere maghiară, eu ca ministru comun de războiu nici nu voesc să intru în discuție asupra acestui punct. Până-ce eu am ocazie a ocupa acest loc, despre așa ceva nu poate fi absolut vorba“.

În privința rezoluțiilor luate de delegațiuni pot să spun numai atîta, că spre pă- rerea mea de rîu, n'am putut da urmare nici altor rezoluțiuni, mai ales acelora ale delegațiunii austriace, cum era spre exemplu aceea care cerea suprimarea sumei pentru cina soldaților. Totdeauna trebuie să ne ocupăm de cestiunea mai importantă și mai urgentă și înainte de toate trebuie să țin seamă și să port grije cum să dobîndesc mijloacele necesare pentru promptitudinea armatei.

După mai multe explicații ale ministrului și ale referentului Pulszky, acesta propune următoarea rezoluțiune: „Ministrul de războiu este îndrumat, referitor la răspunsurile date la rezoluțiunile delegațiunii, a așterne acestei un raport conținînd planurile și socotelile, precum și a arăta pregătirile pentru înființarea unei a treia academii militare în Ungaria“.

Hegedüs propune următoarea rezoluțiune: „Ministrul comun de războiu este îndrumat a așterne neapărat celei mai apropiate delegațiuni planul și socotelile pentru înființarea unei a treia academii militare în Ungaria“.

După o desbatere scurtă s'a votat rezoluția referentului Pulszky.

Vine la ordinea zilei instrucția limbii maghiare.

Ugron Gábor consideră că instrucția limbii maghiare e nesuficientă. În armată — zice — trebuie să se știe vorbi bine ungurește. Avansarea e deopotrivă, prin urmare fiecare trebuie să știe vorbi ungurește. La *Timisara și Sibiu trebuie neapărat ca limba maghiară să-și aibă valoarea ei, cu atît mai mult cît sînt acolo elemente care nu voesc a vorbi ungurește*.

Pulszky spune că limba maghiară se-și găsească valoarea ei nu ca limba regimentului, ci ca limba statului. Cetățenii de naționalitate română și sâsească sînt și ei ungari; cerem dar' și dela ei să vorbească ungurește.

Baronul Al. Nopcsa crede că ar corespunde rezoluțiilor delegațiunii, dacă în institutelor militare din Ungaria fiecare elev fără excepție să învețe limba maghiară.

Ministrul Bauer se declară gata a în- tinde pe deplin și asupra tuturor școalelor de cadeți din Ungaria dispozițiunea editată pentru școalele reale militare dela Güns, Eisenstadt și Cașovia, după care limba maghiară e introdusă ca obiect obligator.

Cât despre corespondența în limba maghiară, ministrul a declarat că a făcut cele de cuviință întru realizarea acestei rezoluțiuni.

Osândirea

părintelui

Dr. LUCACIU.

(Raport special al „Tribunei“.)

Sătmar, 1 Iunie n. 1893.

Părintele Dr. V. Lucaciu acum era în- temnițat, închis cu uși și zăvoare grele de fer, pîzit de haiduci înarmați, ear' soția sa încongiurată de rudele și amicele sale.

N'a avut deci să șază în Sătmar, ci să se întoarne la copilașul seu plăcut, lăsat în Seghedin.

Dar' cum să se ducă fără a-și lua rămas bun dela iubitul seu soț, cum ar merge, până n'a încerca barem să se îngrijască, sau să se convingă de soarta soțului seu.

Merge deci însoțită de mai multe d ne și avocatul Coroianu la procuratură, ca să ceară concesiune, de a vorbi cu soțul seu și se încercă de a face dispozițiile ce le cugeta a fi de lipsă. Au să aștepte însă până sînt admiși înaintea feții puterii statului, a statului nostru, ce-l susținem și noi cu grele jertfe.

În urmă se miluește dl Dénes Lajos a-i primi.

Că oare-cui i-a dat natura glas și nă- rav ca locuitorilor codrilor, nu e vina lui, dar' când cineva „naturalul“ acesta îl folosește cu predelecțiune și față cu persoane le- ale, urbane și culte față cu dame, și mai ales față cu o soție năcăjită și întristată, e de a se atribui numai culturii dătătoare de ton în Asia asiatică.

Ca să nu ne zădărnicească scopul dorit atît de ferbinte, mica ceată se face a nu ob- serva nici glas, nici gest și nici natură, ci răbdînd se roagă pentru acordarea „favorului“ de a se întîlni soție și soț, tată și fiu, frate și frate, surori, prieteni cu iubitul lor, și apărătorul, cu osânditul.

Soția îngrijită cere să se dea soțului seu un mobilă mai cinstit, barem un scaun mai comod pentru ședere; vestiminte de pat ale lui, vipt corăspunzător și procurat pe spe- sele proprii, medic propriu, libertate de ce- tire și de ocupațiuni scripturistice. Să-ți fi vîzută, să-ți fi auzit numai respingerea acestor cereri, cătă fineț, cătă urbanitate și cătă prevenire de Bendeguz. Numai atitudinii pruden- te a doamnei Lucaciu se poate mulțumi, că n'a erupt indignațiunea ajunsă la culme; și acestei atitudini de sacrificiu se poate mul- țumi că părintele Lucaciu se va pute odihni

noaptea pe vestimintele de pat ale sale, ce i-le va trimite soția sa din Seghedin.

Când a cerut doamna Lucaciu ca să se permită soțului seu procurarea și cetirea zia- relor, jurnalul nostru falnic, „Tribuna“ încă a avut să sufere lovitură iataganului ori a han- șerului.

„A Tribundi? Na azt éppen nem! Az rontotta el a gyomrát neki!“

(Tribuna? Asta cu capul nu! Aceasta i-a stricat stomacul.)

Înzadar! Puterea e mare putere, mai ales când e în mâinile năvălitorilor.

S'a cetit apoi paragrafi duri, cum s'ar ceti înaintea lui Spanga ori alt criminal sau groaza societății, și în urmă puternicul pro- curor a compus lista celor admiși la pîrintele întemnițat.

Puternicul și aici a trebuit să-și arete năravul.

„Calul nici nu-i cal de nu împoacă“, zice proverbul.

Când a ajuns procurorul să-l înscrie pe al optulea, cu mînie, sprâncene încrețite, cu mustețele ca două sulțe, erupe strigînd: *Micsoda frekvencia! Nem irok többet! Nem!* (Ce frecuenție! nu scriu pe alții! Nu!) Însă obraznicia asta n'a rămas nerespînsă, căci fra- tele părintelui Vasile, Constantin l'a îndrumat la ordine, la ce procurorul s'a scusat, că el cuvîntul de „frekvencia“ nu l'a înțeles și folosit se vătme, și se roagă de iertare.

În urmă s'a obținut dar' concesiunea de a-l pute cerceta pe cel nevinovat. Doamna Lucaciu și Drul Coroianu au obținut timp de 5 minute întreținere pe lîngă pază, ear' ce- ialalți, tatăl, fratele, surorile și ceialalți con- sāngeni numai cîte o minută. La insistarea bărbătească însă a domnului Coroianu doamna Lucaciu și dînsul au obținut să stea cu Dr. Lucaciu cîte 15 minute.

Foarte cu greu a putut să între și cre- dincioșii din parohia domnului Dr. Lucaciu, anume prim curatorii din Șişești, Dănești, Bon- tîeni, Unguraș și învătătorul Vasiliu Băboiu, care și-a lăsat lucrurile și familia, numai să-l poată vedea pe păstorul „bătut“, dar' a că- rui turmă încă nu s'a „risipit“.

Impresiunile și descrierea celor care au fost admiși la iubitul nostru martir, ne-a convins pe deplin, că Asia se începe dela Bu- dapesta.

Să sperăm dela D zeul părinților noștri, că Dr. Lucaciu va învinge și încercarea infer- nală la care cu atîta sîlbăticie s'a tras și vîrît, că D-zeu îi va da tărie și putere să sufere cu resignațiune, în nădejdea viitorului ce l'așteptăm, și ce l'om merita, numai dacă ni l'vom ști câștiga luptăndu-ne lupta părin- ților noștri: luptă uriașă, întinsă și desin- teresată.

Strîșesc cu cuvintele părintelui Dr. V. Lucaciu:

Trădească libertatea!

Raportorul.

Spicuri din foile maghiare.

Cît de mult boala șovinismului i-a prost pe Unguri se poate vedea și de acolo, că în „Magyar Hirlap“ de Vineri un „pa- triot“ denunță pe pictorul Munkácsy ca „swartzgelbist“ pentru faptul, că în marele seu tablou expus la Paris, a făcut pe Árpád cu barba neagră și haina galbînă. De- nunțătorul, om cult de altfel, căci zice că la Paris a vizitat galeria de tablouri, este foarte scandalizat de acest act nepatriotic al lui Munkácsy.

Mai zică cineva, că astfel de prostii se pot încuibă în alt cap decât — ungurese!

Presidentul reuniunii de maghiarizare a numelor, Telkes Simon, face în „Buda- pesti Hirlap“ dela 3 Iunie o dare de seamă a maghiarisării numelor.

Eată partea esențială a dării sale de seamă:

„Cât despre confesia celor-ce-și schimbă numele, înspre lauda lor fie zis, încă tot compatrioții noștri israeliți sînt cei care mai ales își din maghiarizează numele, ceea-ce rezultă și din următorul tablou:

„Și-au maghiarisat numele în 1892:

Catolici.	237.
Gr.-cat.	15.
Gr.-orient.	8.
Calvini.	18.
Israeliti.	468.

Din parte-ne credem că nu mai trebuie comentat.

Rezultă din aceste date, că și această reuniune este exclusiv făcută numai pentru Jidani

Adunări

contra

proiectelor de lege religioare.

CONVOCARE

Subscriși prin convocăm alegătorii ro- mîni din cercurile electorale Beiuș și M.-Ceica la o

ADUNARE PUBLICĂ

ce se va ține în Beiuș Joi la 8 In- nie a. c. st. n. la 9 oare a. m. în locali- tatea domnului Nicolae Cristea, Piața nr. 207.

OBIECTELE ADUNĂRII:

1. Deschiderea și constituirea adunării.
2. Discuțiune asupra proiectelor de lege: a) Căsătoria civilă, b) intro- ducerea matriculelor de stat și c) recepțiunea Ovrelor.
3. Propuneri meritore.
4. Închiderea adunării.

Beiuș, la 29 Maiu 1893 st. n.

Pentru comitetele electorale Beiuș și M.-Ceica:

Vasiliu Ignatu, m. p. Elia Moga, m. p.
presid. comitet. protopresbiter.

Dr. Gavril Cosma m. p.
not. comitet.

CONVOCARE.

Subscriși prin aceasta convocăm pe toți alegătorii romîni din cercul elec- toral al Boroșineului, la o

ADUNARE PUBLICĂ

ce se va ține în opidul Boroșineu- Ienopolea, Duminică în 6/18 Iunie a. c., la 3 oare după amiază cu ajutorul lui Dumnezeu sub cerul liber pe piața dinaintea sf. biserici gr.-or. române.

ORDINEA DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea adunării.
2. Alegerea unui comitet național ad-hoc.
3. Discuțiune asupra proiectelor de lege: căsătoria civilă, introducerea matri- culor de stat, recepțiunea Ovrelor și libertatea religioară.
4. Luarea rezoluțiilor.
5. Închiderea adunării.

Boroșineu, 20 Maiu v. 1893.

Ioan Cornea, protopopul Boroșineului; Vasile Zsiros, protopop gr.-cat.; Isăia Goldis, paroch în Cermeiu; Teodor Petras, paroch în Iermata; Partenie Zaslau, paroch în Seleuș; Simeon Cornea, paroch în Repsiș; Florian Monța, pa- roch în Șicula; Mihail Feier, paroch în Boroș- neiu; Terențiu Todorean, paroch în Șumș- cheș; Moise Ghergar, preot în Moroda; Avi- salon Ţura, preot în Bârsa; Ioan Pușcas, preot gr.-cat. în Mocrea; Ioan Popoviciu, pa- roch în Berecheu; Atanasiu Popoviciu, paroch în Apateu; Ioan Moldovan, preot în Boroșineu; Vasile Balan, preot în Boroșineu; Alexandru Paș, preot în Bocsiș; Ioan Vostinar, învăt. în Gurba; Iulian Butar, învătător în Seleuș; Simeon Cornea, teolog absol. și învătător în Repsiș; Georgie Feier, avocat în Boroșineu.

CRONICĂ

Inspecție a trupelor. Archiducele Wilhelm a trecut ieri dela Cașovia la Ung- vîr, unde va trece în revistă artileria de acolo.

Rosa de aur a virtuții. Precum se anunță din Bruxela, cu data de 2 Iunie n., „rosa de aur a virtuții“ a fost predată reginei în palatul regal de cătră nunțul papal.

Postul comandant militar în Sibiu, generalul de artilerie baronul Ringelsheim a murit în ziua de 1 Iunie n. la Graz, în vîrstă de 73 ani. El a fost proprietarul ti- tular al regimentului nr. 30 de infanterie. Ultimul post ce-l ocupa era ca general-coman- dant în Brünn.

Grindina. Se scrie că la Copșa-mică și Maco a căzut o grindină cum demult nu s'a văzut. O parte însemnată a sîmînturilor a fost nimicită.

Știri postale Este de ocupat postul magistrului postal dela Koneza (ctul Albei- inferioare, rangul dela III), pe temeiul unui contract de serviciu și depunerea unei cauțiuni de 200 fl. Salar anual de 300 fl., drept chel- tuieli de cancelarie 45 fl., și pausal de călătorie 18 fl.; pe lîngă acestea tantiemă de 10% din venitele brute dela telegrame. În Lu p e n i (comitatul Hunedoarei) e de ocupat un post de magistru postal, ofiul dela a III-a, de- punîndu-se o cauțiune de 100 fl. Salar anual de 150 fl.; 40 fl. spese de cancelarie și 12 fl. pausal de servitor. Doritorii vor adresa pe- tițiunile lor scrise de ei înșiși și instruite pre- cum se recere, în decurs de 3 luni, la direc- ționele telegrafice-postală din Cluj.

Derailare. „Ellenzék“ de ieri aduce telegrama, că între Kecskemét și Pálka trenul accelerat a derailat. Mai multe vagoane s'au rîsturnat pe pe drum și s'au sfărîmat. Cea mai mare parte a călătorilor s'au rînit grav. Patru persoane sînt rînite de moarte. Pagubele sînt mari. Causa derailării e că apa a spîlat drumul, care n'a mai putut astfel să reziste greutateii trenului.

Apele și băile minerale

din

Sângeorgiul-român

[1903] 1-3
(Oláhszentgyörgy in comitatul Bistrița-Năsăud.)

1. Proprietar e comunitatea Sângeorgiul-român.
2. Arendașul general e societatea acționară „Hebe“:
 - a) direcțiunea societății e în Năsăud;
 - b) administrațiunea specială pentru băi e în Sângeorgiu;
 - c) depositul principal pentru exportul apei de beut: **Lazar Sajovics în Bistrița.**

Primele izvoare minerale de natron din Europa.

Chemistul Fr. Folberth scrie despre aceste ape:

„Dacă considerăm apa acestor două izvoare din punctul de vedere al cantității elementelor solide, vedem că apele izvoarelor din Sângeorgiul-român întrec toate apele următoare, și anume pe cele dela Rohitsch, Vichy, Grand-ville, Billin, Josefsquelle, Roisdorf, Selters, Gleichenberg, Faschingen, Emskränchen, Salzbrunn“.

Efectele vindecătoare ale acestei ape.

Dr. Sigmund de Illanor, vestitul fost profesor de medicină la universitatea din Viena scrie următoarele:

„Izvoarele din Sângeorgiul-român se întrebuintează mai cu seamă ca cură principală; ele sunt foarte avute în Natron-acid-carbonat și Chlor-natrium și sunt vestite contra următoarelor moruri: „febre inveterite, infarct de ficat și splină, slăbirea aparatului de digestiune, morburile de funcțiune a intestinelor, hémorrhoides, anomalii în menstruație, blennorrhoe, urinare, catarrhe cronice de plămâni și de uter, petrificări în bătăie și rărunchi, scrofule, tot soiul de debilitări nervoase, hypocondrie, hyterie“.

Comodități: două hotele și căsi private pentru locuință; localități pentru scalde calde și reci; poșta în localitate; stațiune telegrafică în Rodna-vechie în depărtare de 14 chilom.; stațiunea drumului de fer mai aproape la Bistrița în depărtare de 34 chilom.; drumuri de țeară bune, transportul ieftin; mâncări și beuturi bune și ieftine; gazete, muzică și alte întocmiri pentru distracție. Aer sănătos de munte și brădet; teren scutit de vânturi; excursiuni la munte și băile învecinate: Anieș și Valea-Vinului.

Medic de scaldă: **Dr. Andreiu Monda**; apotecă în localitate.

Apa de beut se vinde în sticle de câte o literă bine astupate, staniolate și vignetate și anume: în depositul din Sângeorgiu la scaldă cu câte trei cruceri, în depositul principal în Bistrița cu câte cinci cruceri. Dela magazinul principal din Bistrița ori încotro se mai calculează numai speșele efective de transport. Pentru sticla de o literă se calculează câte șapte și jum. cruceri; pentru lada de transport ce conține 25 sticle de câte o literă se calculează câte treizeci cruceri. Atât sticlele nevătămate și curățite, cât și lăzile de transport nestricate se reprimesc în același preț.

A se adresa:

În afaceri de băi la administrațiune în Sângeorgiu; pentru apă de beut la **Lazar Sajovics în Bistrița (Beszterce).**

Sesonul anului 1893 se deschide la 15 Iunie.

A eșit de sub tipar și se află de vânzare la **Institutul Tipografic:**

ROMÂNII LA DOBRIȚIN

sau

CONDAMNAREA dlui Dr. V. LUCACIU,

amănunțită dare de seamă a procesului intentat dlui Dr. Lucaciu.

După raportul „Tribunei“.

Amplificat și îndreptat.

Prețul 40 cr.

În editura „Institutului tipografic“ a apărut și se află de vânzare

Prăsirea pomilor

de

D. COMȘA,

membru în comitetul central al „Reuniunii române agricole“.

Prețul unui exemplar 12 cr.

INSTITUT TIPOGRAFIC în SIBIIU.

An eșit de sub tipar:

A doua edițiune

din

TINEREA VITELOR

de

Eugen Brote,

president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiiu“.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

A eșit de sub tipar:

HOMO SUM.

ROMAN

DE

GEORGE EBERS.

Prețul 1 fl. sau 2 lei 50 bani.

Institutul Tipografic în Sibiiu.

A apărut:

Clara Milici

Novelă

de

I. Turghenev.

Traducere din limba rusă de

Enea Hodoș.

Institut Tipografic în Sibiiu.

Legea veterinară.

Atât primăriile comunale, cât și fiecare econom au trebuință să cunoască **legea** numită **veterinară**. Dl Tormay Béla, secretar de stat în ministerul de agricultură, a scos la lumină o **explicare** populară a legii amintite. În această **explicare** se vorbește pe larg despre pasapoarte, de târgurile de vite, de boalele lipicioase și multe alte lucruri folositoare. Reuniunea agricolă română din Sibiiu a tradus această carte în limba română populară. Cartea se numește:

Învățătorul Munteanu

împărtășește economilor cele mai de lipsă cunoștințe

LEGEA VETERINARĂ

BOALELE CONTAGIOASE

stând cu dinșii la sfat în lungile seri ale iernii.

De

Tormay Béla.

(134 pag. mari.)

Cartea costă 30 cr. (cu porto postal 35 cr.) și se poate cumpăra dela

Institutul Tipografic în Sibiiu.

Institut tipografic în Sibiiu.

A eșit de sub tipar și se află de vânzare la **Institutul Tipografic în Sibiiu**

MEMORIALUL

arhiepiscopului și metropolitului

Andreiu baron de Șaguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1846—1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vear arhiepiscopesc.

Tomul I.

Prețul 1 fl. 30 cr.

INSTITUT TIPOGRAFIC ÎN SIBIIU.

Se află de vânzare:

Plicuri oficiale

adresate: direcțiunii financiare, — oficiului de dare r. u., — tribunalului reg. ca judecătorie a cârților funduare, — scaunului orfanal comitatens, — primăriei comunale, — judecătoriei cercuale, — protopretorului cercual.

község elöljáróságától.

Sz.

A tekintetes

megyei árvaszéknek

Hivatalból.

Portomentes.

..... ügyben.

100 bucăți 50 cr.

Institutul Tipografic în Sibiiu.

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. **Pădureanca.** Novelă de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Piperuș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdote de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcărutul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Fiica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărălnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăstem de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Cenușotca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un pețitor îndărătnic.** Novelă de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prietenul meu Vântură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpăratoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgârcitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Nuscul-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novelă de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Posacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalina păcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbiționiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
45. **Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milici.** Novelă de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 b.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ee cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.